

Св. преподобни Ромил Видински (св. Ромил Бдински) († 1375) *** **Житие на св. преподобни Ромил Бдински**

Родно място на преподобни Ромил е бил град Бдин (Видин). Майка му била българка, а баща му – грък. При св. Кръщение бил наречен Руско. Заможността на родителите и неговата даровитост му дали възможност да получи добро образование, с което възхищавал всички около себе си.

Когато пораснал, родителите му поискали да го задомят, но той избягал тайно от тях в столицата Търново и в манастира "Св. Богородица Пътеводителка" бил постриган за монах с името Роман. Неговото непрекословно послушание и благоговението му пред Бога, неговото мъдро смирение и любов към всички и най-вече към болните били известни на всички братя в търновската "Света Гора" и в местността "Устие", обитавани от множество монаси, та всички започнали да го наричат "Калороман" по гръцки или "Добрият Роман" по български.

Той чул, че великият подвижник на благодатното безмълвие (исихазъм) и богосъзерцание св. Григорий Синаит преминал да живее на българска земя в местността "Парория" ("пригранична" – на границата между България и Византия). Роман оставил всичко и дошъл тук, където бил приет добре и обучаван във високите добродетели на истинския духовен живот: получил дара на постоянната молитва, на постоянното вдъхновение, на постоянните покаяни сълзи, на боговдъхновеното поучение.

Турските нашествия, разбойническите нападения, смъртта на св. Григорий Синаит го заставили да се завърне във вътрешността на България, но жаждата за парорийното усамотение и безмълвие го върнали отново в Парория, гдето приел велика монашеска схема с името Ромил. После той заминал с ученика си Григорий (който написва житието му) за Атонска св. Гора, гдето в местността Мелания се подвизавал много време и събрал монашеско братство.

След злополучната за християните битка с турците при река Марица на 26 септември 1371 г. св. Ромил – като мнозина други – бил принуден да напусне Атон, да се пресели с учениците си в Авлона (близо до Драч), а оттам – в Раваница (Сърбия), в манастира "Св. Възнесение", гдето скоро и починал на 16 януари 1375 година.

преподобни Ромил
Димитър Цухлев

Подвижникът преподобни Ромил се родил в гр. Бдин, баща му бил грък, а майка му

българка и бил кръстен с името Руско. Родителите му се отличавали със своето благочестие, което насадили и в душата на своя син. Когато поотраснал, те го дали в градското училище, което се ръководело от учител. Като ученик той се отличил със своето прилежание и покорност. Учил се най-добре и задминал другарите си по успехи и смирение. Свършил с отличие науките си и на изпита бил похвален не само от учителя и съучениците си, но и от много граждани. От малък, още в училище и дома, в него се проявила наклонност към уединен монашески живот и когато пораснал, намислил да постъпи в някой манастир в Бдинското царство, но родителите му не споделяли това му искане. За това той тайно напуснал бащина си дом, заминал за Търново, понеже царството не било още разделено и постъпил в манастира “Св. Богородица Одигитрия”. Тук той приел монашески чин под името Роман и му било възложено да извършва църковна служба, която изпълнявал с голямо усърдие и твърде внимателно. Станал образец подвижник – занимавал се с благотворителни дела, навещявал болни старци и им помагал, изправлявал идващите при него с наставления в разни добродетели, служвал на немощни старци и се предавал на усилен подвизи и молитви, които често придружавал с дълбоко душевно съкрушение и сълзи. Но душата му копняла за по-възвишен и строг подвижнически живот. Слухът за пребиванието на Св. Григория Синаита в Парория /в Сакар планина/ и за великите му подвизи в тази “скритна пустиня” не му давал спокойствие и той горещо желал да замине при него, но игуменът на маиастира не го пускал. Най-после, след дълги настоявания и молби, той го пускал да замине с друг един монах на име Иларион.

В Парория той пристигнал тъкмо в това време, когато Св. Григорий Синаит строил този манастир с щедрата помощ на цар Йоана Александра и бил приет за послушник. Веднага Св. Григорий му възложил разни послушания и служби, които той твърде усърдно изпълнил, за /скит/.

Но движен за по-усилени подвизи, той оставил стареца на грижите на другаря си и се оттеглил в близка една пустиня, където се предал на строг пост и молитви. Наскоро, обаче, починал старецът му и цар Йоан Александър очистил от разбойници Парория. Това дало възможност на Романа и Илариона отново да се върнат в манастира на Св. Григория и там те си построили особени килии за усилен подвизи, като Иларион взел мястото на старец /ръководител/, а Роман – негов послушник, по усилената молба на последния. Тук при тях дошъл и монах Григорий, който впоследствие станал неотлъчен ученик на преподобни Романа и написал неговото житие. Те се подвизавали твърде усилено, особено през първата неделя на великия пост, когато всеки в килията си прекарвал в строг пост и молитви. Преподобни Роман в това време се сдобил с “особена благодат”. По-после Роман си построил друга килия на по-отдалечено място. Но Скопелският /сегашният Скупел или Ески-Полоз на северо-изток от Лозенград/ началник съобщил в манастира за появата на турците и монасите да се скрият в пирга /кулата/ на манастира, докато мине опасността. Тогава тримата подвижници, като пустиножители, не могли да останат в пирга, а се върнали в старите си килии. Но преп. Роман си построил килия на далечно разстояние, в която се предал на строго “божественым оуединение” не само “словам”, ала мисълта за Парория не го оставяла. За това той, след кратко пребиваване в Мокра, пак се върнал в Парория.

Този път той се поселил в една отдалечена дива гориста местност и в нея си построил колиба за живеене. Тук той приел велика схима и бил наречен Ромил. В тази пустиня той преживял цели пет години в най-строги пости и подвизи, “без да се съобщавал с

людие”, освен когато отивал, и то по крайна нужда, в обителта на Синаита. През това време той често бивал обезпокояван от разни дяволски нападения, но той побеждавал всичките изкушения с пост и молитви и бил решен да остане в тази пустиня до края на живота си. Настъпилите събития му попречили за това. Починал великия му учител Св. Григорий Синаит и турците разорили неговия манастир. Тогава и преподобни Ромил напуснал Парория и се върнал в отдалечените околности на столицата.

Но новото му местожителство се оказало непригодно за подвизи, понеже наблизко имало села, които пречили на безмълвието и в самата местност – много манастири, които завистливо се отнасяли към него. И той, след кратко пребивание, напуснал тези места и заминал за Атонската гора, която се считала в това време не само за прибежище на велики подвижници, но и за средище на високо духовно образование.

Появяването му на Атон не останало тайна за тамошните българи- монаси и те почнали да го навещават за съвети. Между тях сигурно е имало и много български монаси от Търновското и Видинското царства, които жадували да видят и чуят наставленията на своя роден велик подвижник и да станат негови ученици. Тези посещения били толкова много, че той се уморявал от много събеседвания...

През нощта на 25 срещу 26 септември 1371 г. /ст. стил/ паднал убит при Чирмен на р. Марица покровителят на Св. Гора деспот Йоан Углеш и след този кървав бой турците станали господари почти на всички Македония и Тракия. Този неочакван успех на турците обзел в страх и трепет всичките атонски монаси, особено пустинножителите и много от тях напуснали Света гора. Същото сторил и преподобни Ромил. Той не се върнал в България, понеже трудно е можел да стори това през Тракия, която вече владели турците, но по всяка вероятност по море, с някои от учениците, си заминал за гр. Авлон /приморски град в Албания/ и се поселил в неговата пустинна околност, където си построил колиба за живеене. Изпълнен с дълбока скръб за станалите събития, той се предал на обичните си молитви, в които намирал единствено утешение. Но и тук почнали да дохождат при него монаси, избягали от Св. Гора и от други места и го молили да ги приеме за свои ученици, ала той им отказал, като ги поучавал и изпращал по местата им. Почнали да го безпокоят и местни жители с посещенията и приносите си от разни овощия и др. Но и тях, като благославял и поучавал, връщал по домовете, заедно с приносите им.

Тези безпокойства му наложили да напусне и това място. След усилен молитви той получил откровение на сън да не се връща на Св. Гора, но да замине към север. И той заедно “со оученики своими” отишъл в Сърбия и се поселил в местността Раваница, около манастира “Господа нашего Исуса Христа с храм Възнесение”.

Но в Раваница преподобни Ромил не живял дълго време. Скоро той починал и учениците му го погребали с голямо благоговение и неутешима скръб, че ги оставил в такова време, когато турските пожарища постепенно обхващали балканските страни. Но Бог наградил тяхната скръб с прослава на техния учител. Гробът на преподобни Ромила се изпълнил “с велико благоухание”, с което се открило на човеците, че Бог го възнаградил с небесен венец и го причислил към лика на своите избраници – светиите. Нетленните му мощи били пренесени в Раваницкия манастир, където почивали, говори се в житието /от XVI в./ и до днес, като раздавали на приходящите болни изцеление, на хромите – изправление, на слепите – зрение. Тези чудеса разнесли славата на преподобни Ромила като велик светител и помощник на угнетените в православния свят, особено в неговото отечество и той още тогава бил причислен от българската и

съседните православни църкви към числото на светиите и му била съставена служба за църковно употребление.

Из “История на Видин и неговата област”

{loadposition user28}